

[Bollmann]

Nu fik jeg desværre ikke for fat i, hvornår ministeren havde tænkt sig at komme med sit forslag igen, og heller ikke, hvilken grænse der eventuelt kan blive tale om. Jeg ved ikke, om ministeren sagde det, men jeg har i hvert fald ikke hørt det, så jeg vil da gerne efterlyse det, hvis det er muligt.

Vi kan altså ikke give tilslutning til det konservative forslag, men det forhindrer selvfølgelig ikke, at udvalget på den givne baggrund kan fortsætte arbejdet med en afklaring af problemerne. Det tager vi gerne del i.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg synes godt, jeg allerede nu i anledning af det stillede spørgsmål vil sige, at efter min opfattelse bliver det nødvendigt at finde frem til et resultat, altså konkret lovgive, i denne folketingssamling, og det arbejder regeringen på.

Wilhelm (VS):

VS ser meget gerne en oprydning i en hel masse fradrag, men vi synes, det er et dårligt sted at begynde, og at det er symptomatisk, at det er denne sag, der dukker op igen og igen.

Det er klart, at forslaget er vendt mod indvandrerne, og det lægger forslagsstillerne da heller ikke skjul på i bemærkningerne. Jeg ved godt, hvad der nu bliver sagt fra forslagsstillerens side, når de kommer herop og skal begrunde dette forslag. Det har vi hørt nogle gange, også under indvandrerdebatterne for nylig. Man vil sige, at det er et symmetrisk forslag; det vender sig mod enhver – indvandrer eller ikke-indvandrer – når modtageren ikke har bopæl her i landet eller er skattepligtig her i landet. Men vægten er jo klart og tydeligt lagt på indvandrerne, og det er også det problem, som man kalder det, man begrunder det med i bemærkningerne. Jeg erkender, at det på sin vis er bygget op, så det formelt rammer bredere, og der er da én anden gruppe, vil jeg gerne gøre opmærksom på, foruden indvandrerne, og det er udvandrerne. Den eneste anden større gruppe, som mig bekendt vil blive ramt af dette forslag, er udvandrerne, og det er specielt ældre tidligere danske statsborgere, der er udvandret til Israel, og hvis børn bosiddende her i landet betaler ydelser til dem efter ligningslovens § 14, stk. 2. Jeg ved ikke, hvor meget

forslagsstillerne har haft det i betragtning, men det er, så vidt jeg er orienteret, den eneste større gruppe ud over indvandrergruppen, der vil blive berørt af dette her.

Vi er altså imod fradrag, men vil ikke være med til at starte oprydningen i fradragsjunglen på dette sted, og det skyldes bl. a., at alt, hvad vi har af oplysninger både fra det, vi selv lavede forud for indvandrerdebatten i 1979, det, der blev lavet i skatte- og afgiftsudvalget i forbindelse med regeringsforslaget om 6.000 kr.s grænsen, og det, der senere er blevet lavet, tyder på, at indvandrerne til trods for denne forsørgelseskontraktmulighed gennemsnitligt har lavere fradrag, ikke bare end danskere i gennemsnit, men også end tilsvarende danske arbejderfamilier i gennemsnit. Ishøjrapporten, Københavnsmateriale og det, som skatteministeren fik fremskaffet til udvalget, sidste gang vi havde det oppe, tyder alt sammen på, at de har væsentlig lavere fradrag end tilsvarende danske arbejderfamilier.

Så kan man selvfølgelig komme med enkeltstående udpillede eksempler, som fremskridtspartiets ordfører, hr. Thorndahl, gjorde, og det vil man, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, også kunne finde på den samme virksomhed med dem, der har den samme timeløn og har det store skattefradrag på grund af renterne på gælden i f. eks. en nykøbt ejerbolig. Disse enkeltteksempler er ikke så forfærdelig meget værd, for de totaloverslag, der er lavet, viser alle sammen hidtil entydigt, at indvandrerne trods forsørgelseskontrakterne gennemgående har betydelig lavere fradrag end tilsvarende danske arbejderfamilier.

Jeg hørte for det første den socialdemokratiske ordfører beklage, at det tidligere regeringsforslag ikke kunne vedtages – det tror jeg socialdemokratiet skulle tage sig sammen til at være glad for, for det var en liggen under for den hetz, der var sat i gang på det tidspunkt, og det er desværre noget af det samme, man åbenbart er i gang med nu – og for det andet spørge, hvorfor man skelnede mellem ydelser til forsørgelseskontrakter og andre ydelser.

I den forbindelse kunne man vel med lige så stor ret spørge, hvorfor regeringens forslag dengang skelnede mellem ydelse til forsørgelseskontrakter og andre ydelser. Der ramte man jo nemlig heller ikke de private fonde,